Karikatür

Şarlo — Tebrik ederim aziz meslektaşım, eserinizle dünyaya değil ama bana pes dedirdiniz!.

Bayan — Eskiden bana sigara içirmezdin, şimdi ise içmemi istiyorsun!

Bay — Ne yapayım karıcığım, sigara içtiğin zamanlar daha az konuşuyorsun!.

ANKARAYA MEKTUP

UKALALIKLAR:

Ankarada olsun, İstanbulda olsun alıcının esnafla alış verişi hayli güçtür. Çünkü dükkâncı malını ille satmak ister. Meselâ çocuğunuza yazlık, beyaz renkli bir çorap alacaksınız. Bir mağazaya uğrar, ne istediğinizi açıkça söylersiniz. Eğer yoksa o size kendinde mevcut uzun konçlu kışlık yün çorapların yazın çocuk için daha sıhhî olduğundan tutturur, bin bir ukalâlık eder. Kendinize bir terlik lâzım olur, ayakkabıcıda yoksa o kendinde bulunan hafif bir iskarpinin ayni zamanda hem iskarpin hem de terlik gibi kullanılıp daha faydalı olacağına sizi kandırmağa çalışır.

Bana ukalâ diyeceksiniz ama ben bir şey almaya karar verdim mi, dükkâna girer girmez mufassalan fikrimi anlatmayı âdet edinmişimdir. İstediğimi söylemem bitince şu cümleyi de behemehal ilâve ederim:

— Eğer böylesi yoksa ne sen üzül, ne de ben üzüleyim. Çünkü muhakkak böylesini istiyorum, başkasını katiyen almam.

Buna rağmen yüzde doksan dokuzu yine beyhude yere insanı kızdırır... Bu kadar lâf da nerden çıktı, bakın anlatayım: Biz evcek zeytine bayılırız. Kahvaltıda yer, salatada yer, hattâ sirke zeytinyağlısını bizatihi salata diye yine yeriz. Fakat zeytinin de tazesini ve acısını severiz, zevk bu ya!..

Geçen gün eve erken geldim, şu bu eksik dediler, zeytin de bu eksikler arasında. Yallah dedik çarşıyı boyladık. Şu Kadıköy bakkalları henüz beni öğrenemediler ya, her ne ise... Bir büyüceğine girdim ve aynen şöyle söyledim:

— Bu senenin mahsulü acıca bir zeytininiz var mı?

Cevap:

— İstediğinizden âlâsı efendim.

— Yavrum beyhude meşgul olmıyalım; ben şimdi taze mahsulün zamanı olmadığını bilirim, fakat bir senelik olsa razıyım, elverir ki bir kaç senelik olmasın.

— Hayır efendim, biraz bekleyiniz.

Benden evvel gelen müşteriler var, bir müddet insan gibi bir kenara çekilip on on beş dakika bekledim. Sıram gelince bakkal zeytin küfelerine doğru giderken bana da şu dersi veriyordu:

— Bayım, zeytinin tazesi makbul değildir. Benim size vereceğim zeytin...

Kanım tepeme vurdu:

— Sus herif!

Diye bağırdım ve ilâve ettim:

— Ne istediğimi sana tane tane söyledim. Ben yarım asırlık bir insanım, ne istediğimi, niçin istediğimi de bilen bir adamım. Senin gibi bir mendeburdan ders almağa değil, (burasını tane tane tekrar ederek) bu senenin mahsulü acı bir zeytin almağa geldim. Ben senin on misli ağırlığınca zeytin yemişimdir anladın mı?

Halk hayret içinde; öyle ya bakkal ne verirse almalı. Devam ettim:

— Üstelik beni on beş dakika da beklettin.

Ve hiddetle ayrılırken:

— Mendebur herif!

İltifatını eklemeyi de unutmadım.

Kahvehaneye gidersin; az şekerli bir kahve söylersin bal gibisi gelir; eyvallah. Kunduranı boyatırsın, sarıyı kırmızı yaparlar; eyvallah. Bakkala gidersin, şeker yerine şap verir; eyvallah. İnsaf yahu, bıktık bu esnafın elinden ve ukalâlığından!.

Avuç dolusu paraya kâğıt çorap, bir aylık maaşa mukavva iskarpin, bir sürü banknota mahlût sadeyağı almağa alıştık. Bari keyfimize, zevkimize karışmasalar; üstelik bir de insanı on beş yaşında toy delikanlı yerine koymasalar...

Bu yazıp çizdiklerim gibi kızdığım ve yine İstanbulla Ankara arasında müşterek bir şey daha var. Onu da yazayım da bari içim biraz hafiflesin.

Bir arkadaş muhitindesiniz, ayrılıyorsunuz. Bayanlar arasında şöyle bir muhavere pek çok geçer:

— Yarın bize buyursanıza.

— A hayır, maalesef gelemeyiz. Çünkü Bayan ... in kabul günüdür.

— Falan günü?..

— O gün de ... indir.

— Peki durun bakayım, perşembeye nasıl?

— Bayan ... darılır.

Bizde suiistimal edilmiş itiyatlardan biri de bu. Bayan her gün bir arkadaşında. Peki bu bayanın işini kim görür?

Sonra sanki herkesin yapamıyacağı mühim bir marifetmiş gibi:

— Ayın ilk çarşambası benim günüm.

Son çarşambası falanın günü...

Diye de bir övünme. Doğrusu bu dejenere olmuş gün meselesine ben kızıyorum. Görünüşte biraz rahatlık var zannedersiniz, lâftır. Yine her gün uzak yakın tanıdıklar, hısım akraba kapıyı aşındırır, akşama kadar çan çan çan. Fakat bir de muayyen gün gelince ayrıca ev yine düğün evine döner.

Koca Bernar Şav'ı nasıl takdir etmezsin?. Hani bir gün "Ledi .... gün evindedir,, diye bir kartvizit almış da o da kendi kartına "Bernar Şav da o gün evindedir,, diye yazıp alay etmiş. Alafrangalıkta bu "... gün evindedir,, cümlesi davet makamında bir klişe ibare olduğu göz önüne getirilince adamcağızın ne kadar zarif bir alay yaptığı anlaşılır.

Dünyanın en yüksek sosyetelerinin elemanları bugün vatanî işler için seferber edilmişken bizim bu işe yaramaz âdeti hem de karikatürleşmiş bir şekilde devam ettirmemiz bir hayli gülünç oluyor doğrusu...

Zaparta

ÇÖRÇİL TANKLARI

Bundan takriben on beş gün evvel İngiltere Başvekili Mister Çörçil Garp cephesine gitmiş ve Alman topraklarında General Montgomerinin misafiri olmuştu.

Otomobillerle cepheyi ziyaret ettikten sonra Çörçil, Montgomerinin daveti üzerine çadır altında tertip edilen bir öğle yemeğine iştirak etti.

Sofrada uzun uzadıya yeni harp silâhlarından bahsedildi. Çok lâtifeci bir adam olan General Montgomeri Başvekili kızdırmak için Çörçil ismini taşıyan yeni İngiliz tanklarının kusurlarını sayıp döktükten sonra Çörçil tanklarını beğenmediğini söyledi.

General Montgomeri kadar lâtifeci olan Çörçil şu cevabı verdi:

— Çörçil tanklarını ben de beğenmiyorum, kusurları pek çok... Esasen kusurları çok olduğu içindir ki o tanklara benim ismimi taktılar!

★

MUSSOLİNİ

Mussolini kendine lâyık olan bir tabiri kullanmak caiz ise, nalları havaya dikti. Bu haberi getiren ajans telgrafları bir çok tafsilât verdikten sonra Mussolininin, kendisini idama mahkûm eden mahkeme reisini de tehdit ettiğini bildiriyorlar.

Dünyayı senelerdenberi blöfleri ile ürküttükten sonra ihtilâl mahkemesinin reisini de blöf ile korkutacağını zanneden Mussolini bu müthiş silâhı son dakikada yine kullanmaktan kendini alamamış!.

• • •

Mussolininin kurşuna dizildiği haberi İstanbulda şayi olunca ilk gördüğümüz tanıdık Burhan Felek oldu. Yüzünün hatları üzüntüsünü ifade ediyordu.

— Çok acıdım doğrusu, dedi.

— Neye?

— Onu öldürmek için sarfedilen kurşunlara!.

No. 488 CİLT: 19, SENE: 10 FİYATI 15 KURUŞTUR 3 MAYIS 1945

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

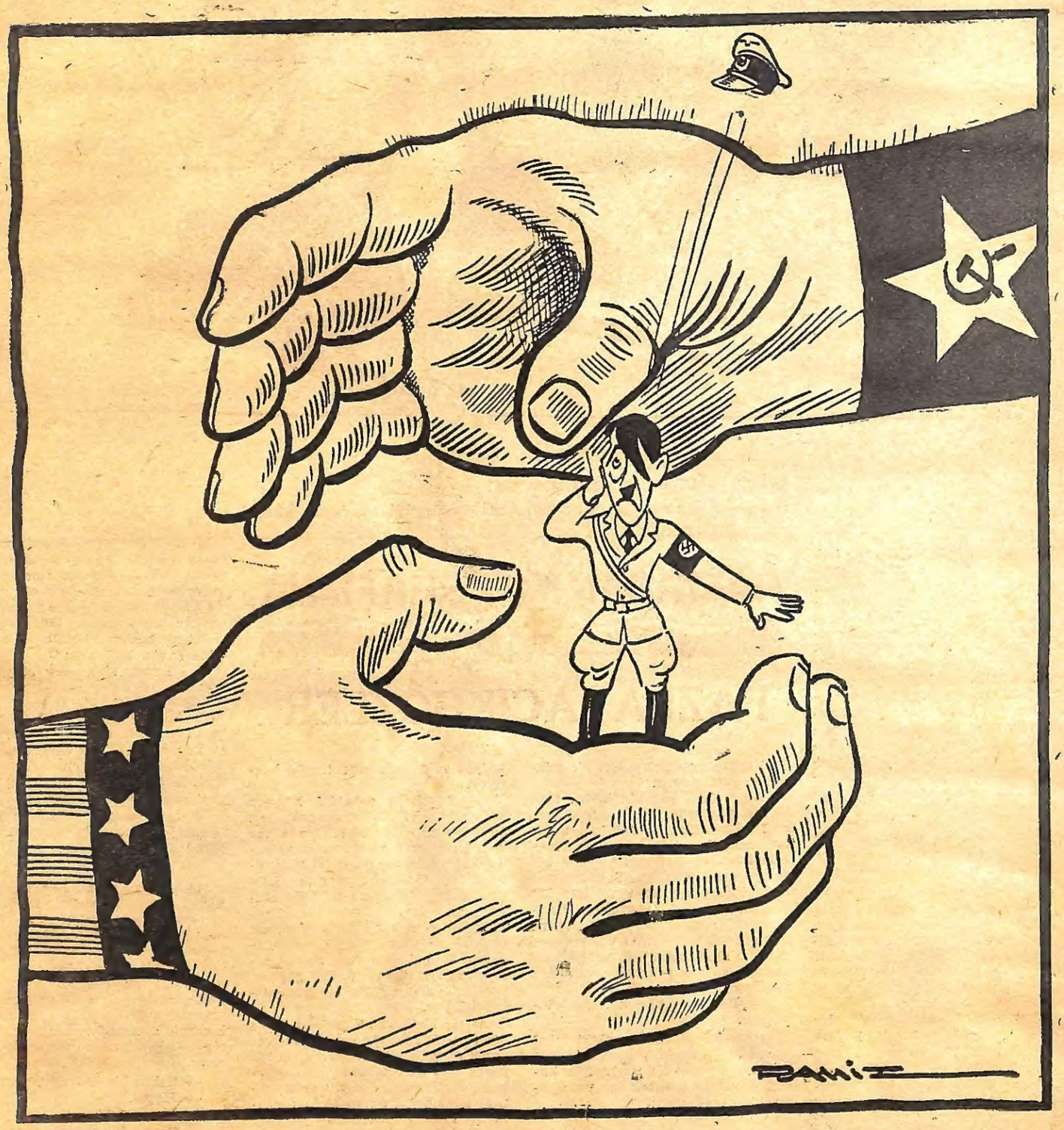

ALMANYADA RUS - AMERİKAN KUVVETLERİ BİRLEŞİRKEN :

İki el bir baş içindir!

Erkek — Piyaz da getireyim mi?
Kız — Lüzumu yok, her zamanki vaadlerini tekrarla kâfi!

FAZLA AÇIKGÖZLER

Tramvayın içi bildiğimiz halde. Cendere gittikçe tazyikını arttırıyor; bel, bacak, kol kemiklerimin âdeta çatırdadığını hissediyorum. Bir buçuk adım ilerimde bir kayış halka sallanıyor. Bir kere ona yetişip sarılsam baremde bir derece ilerlemiş kadar ferahlıyacağımı yahut da bir cankurtaran simidine yapışmış bir deniz kazazedesi gibi yeniden hayata döneceğimi hissediyorum. Hasılı gözüm çok yukarılarda. Bu esnada arkadan gövdeme doğru yapılan bir tazyik beni yan kanapede oturan bir adamın âdeta göğsüne ve dizlerine yatırıyor. Gözlerim yerinden uğramış bir halde af diliyorum. Mazur görüyor, hattâ:

"— Ben ineceğim. Siz yerime oturun!„ diyor.

Gökte aradığım nimeti yerde bulunca şaşırıyorum. Neredeyse gözlerimden minnet yaşları dökülecek. Her ne ise nazik bir manevra neticesinde kanapeye oturuyorum. Oh! dünya varmış. Yaşamak tatlı şeymiş.

Yalnız, eskilerin dediği gibi: "Vermeyince Mabut, ne yapsın Mahmut.„

Bir kaç dakika sonra ön kapı açılıyor ve kucaklarında durmadan haykıran bir meme çocuğu ile bir aile giriyor: Çarşaf ile modern tuvalet arasındaki intikal devresinde yeldirme mantolu ve sıkı başörtülü üç kadın. Malûm olduğu üzere belediye küçük çocukları ve sütlü, yahut gebe kadınları korumak için böylelerinin ön kapıdan girmeleri için bir izinname çıkarmıştır.

Aksi gibi çocuklu kadın tam benim yanımda gelip durmasın mı? Kalkmak benim için artık bir medeni vazife olmuştur. Evvelâ kadının torunum yerinde bir genç bayan olduğuna bakarak çocuğu kucağıma almayı teklif etsem mi, diye dü'ünüyorum. Hattâ bebeğin paltomu yahut pantalonumu ıslatmasını da hoş göreceğim. Fakat olmuyor ve çaresiz canımı dişime takarak yerimden kalkıyor:

— Buyurun hanım kızım! diyorum.

Hele neyse tramvaydaki sıkışıklık bir parça azalmıştır. Fakat aradan bir dakika geçmeden kadın çocuğile beraber tekrar ayağa kalkarak yeri:

— Gel abla!

Diye öteki kadınlardan birine ikram etmesin mi? Eh olur ya ablayı yerine oturtacak ve çocuğu kucağına verecek. Fakat hayır! Abla dizlerinin üzerine çocuk yerine bir ufak paket yerleştiriyor ve sokağı seyretmeğe başlıyor.

Bu hareketin sebebini bilmem anladınız mı? Anlamadınızsa ben söyliyeyim: Çocuk ellerinde bir vasıtadır; genç kadın onun uyandıracağı merhametten istifade ederek bir başkasını yerinden kaldıracaktır. Netekim de öyle oluyor. İnce bıyıklı ve mektep kasketli bir genç çocuğun karşısında çocukla beraber ölse aldırmıyacağını bildiği için, yine benim gibi yaşlı bir adamın önüne gidiyor ve merhamet dilenir bir vaziyette duruyor.

Genç kadının çehresinde öyle bir tilki kurnazlığı var ki bu esnada çocuğu bağırtmak için bir parça çimdiklediğinden bile şüpheye düşüyorum. Hasılı ben yaştaki adamcağız da suratını sarkıtarak medeni vazifesini yapıyor ve çocuklu bayana yer vererek ayağa kalkıyor.

Yalnız gözümün önünde oynanmakta olan iğrenç komedya henüz bitmemiştir. Ayakta kalan, bir kısmı altın kaplanmış yosunlu dişlerile sırıtan ve ağzı pastırma kokan üçüncü bayanın da istirahatini temin etmek lâzımdır ve bu işte vazife yine kucaktaki çocuğa düşmektedir.

Genç kadın iki dakika sonra yine ayağa kalkıyor:

— Buyur abla sen otur, ben ayakta dururum.

Öyle ya, ayakta bunca enayi birbirini itip kakar ve kafa kafaya çarpışırken abla ne diye ayakta kalsın? Tahmin edeceğiniz gibi kadın yine yaşlı bir adamın önünde duruyor ve onu da yerinden kaldırıyor.

Öyle insanlar arasındayız ki insanın merhamete ve insanlığa tövbe edeceği geliyor.

* * *

Geçenlerde de bir akşam evime hayal meyal çehresini tanıdığım bir genç adam geldi. Bu benim eski arkadaşlarımdan birinin oğludur. Arkadaşım şimdi yatalaktır; evinde yatmakta ve tekaüt aylığına ilâve ettiği ufak bir dükkân gelirile geçinmektedir. Babasını soruyorum. Birdenbire hıçkırarak ağlamağa başlıyor. Yüreğim allak bullak olarak soruyorum:

— Sakın bir hal mi oldu?
— Hayır.
— Hasta mı?
— Evet... İki taraflı pnömoni...
— Ben de geçirdim. Merak etme. Kurtulur inşallah...
— Hayır... Kurtulamıyacak... Çünkü Ültraseptil lâzımmış. Bütün eczaneleri, hattâ kara borsa-

PLÂJ KIYAFETİ

Bayan banyoda idi. Evde yalnızdı. Kapı çalındı. Pazara gönderdiği hizmetçi döndü sandı. Beklemesin diye elile örtünüp geldi, kapıyı açtı. Bir de ne görsün? Ahbaplarından bir bay!.

Bir çığlık koparak kaçtı. Bay salona girdi, bekledi. Zavallı bayan fena halde mahcup olmuştu. Şimdi adamın yanına nasıl çıkacaktı? Bereket versin çok terbiyeli bir baydı. Düşündü, taşındı. Akıl alacak bir özür bulup söylemeğe karar verdi. Salona girdiği zaman *misafir*:

— Affedersiniz bayan, sizi rahatsız ettim. Pek münasebetsiz bir zamanda gelmişim!.. deyince:

— Estağfurullah!. diye cevap verdi. Bu yazın plâj kıyafetini prova ediyordum!.. diye cevap veriverdi.

★

RUHLARA BİRİ DAHA KARIŞTI

Mussolini İtalyan vatanseverleri eline geçtikten biraz sonra çarçabuk kurşuna dizildiği haberi duyulunca ahbaplardan biri:

— Vah zavallı Mussolini!.. dedi. Bundan sonra çekeceği var!

— Neden?.. Öldü, o da kurtuldu, dünya da!

— Dünyanın kurtulduğu muhakkak ama, onun kurtulduğunu sanmıyorum!

— Neden?

— Her akşam bir masa etrafında toplanıp ruhları çağıran meraklılar zavallıya soluk aldırmıyacaklar. Her saniye çağırıp bin bir soru soracaklardır.

---

yı dolaştım. Paltomu satarak bir tüp Ültraseptil için ne isterlerse vermeğe razı olduğumu söyledim. Yok, yok, yok... Düşünüyorum ki siz bazı nüfuzlu insanları tanırsınız... Belki bir çaresini bulursunuz diye... Fakat şimdi anlıyorum ki siz de ne yapacaksınız? Şaşkınlıktan buraya kadar geldim. Affedersiniz. Babam ölecek, bari başında bulunayım. Sizi de ne kadar severdi.

Derin derin düşünüyorum. Bir pnömoni de geçen sene ben geçirdim. Gerçi çocuğu teselli etmek için söylediğim gibi çift değil tek ama onun teki de bazan insana öyle bir tekme atabilir ki. Hem bu sene çift olarak bir daha kapımı çalmıyacağı ne malûm! Nasılsa elimde bir kutu Ültraseptil var. Onu canım gibi saklıyorum. Fakat bir arkadaşın, belki de hakikaten bu yüzden ölmek üzere olduğunu öğrenirseniz siz ne yaparsınız?

— Bana bak çocuğum, dedim, ağlama. Benim bir kutu Ültraseptilim var. Vereceğim.

Çocuk ellerime sarıldı ve ikimiz de ağlaşarak ayrıldık.

Yalnız bir kaç gün sonra arkadaşın sapasağlam olduğunu öğrenmeyim mi? Tahkikatı biraz daha ilerlettim. Meğer çapkın bir gün tramvayda bir arkadaşa dert yandığımı ve her ihtimale karşı evimde bir tüp Ültraseptil sakladığımı arkamdan işitmiş.

Doğrusunu ararsanız şimdi elimle kara borsaya gönderdiğim bu Ültraseptile de acımıyorum da çapkının boynuna sarılarak döktüğüm göz yaşına acıyorum.

Karikatür

— Yazlıkta bir köşk tuttum...
— Allah başka acı vermesin... Unutursun inşallah!.

Patron Gelsin..

Nizamettin Nazif bir gazinoya gitmişti. Fakat daha önceden olmuş ta öyle gitmişti. Bir şişe bira getirtti. İçti.

— Garson!.

Diye bağırdı. Garson koşup geldi.

— Buyurun bayım!

— Bana patronu çağır!

— Ne var bayım? Bir emriniz varsa bana söyleyin!.. Bira bozuksa değiştirelim.

— Sana ne diyorsam onu yap! Patronu çağır!.

Garson çekildi. Şef garsonu alıp geldi:

— Ne emir buyurdunuz efendim?.

— Patronu istiyorum!

— Ne yapacaksınız patronu!.

— Müşteri değil miyim?. Ne dersem onu yapacaksınız.

Nizamın sesi gittikçe yükseliyor, herkes ondan yana bakıyordu. Şef garson, müşterileri rahatsız etmemek telâşında:

— Bayım, dedi. Saat bir buçuk!.. Patron yatmıştır.

— Gelsin!..

— Ne diyecekseniz bana söyleyin rica ederim!.

Nizamın gözleri evinden fırladı, ayağa kalkıp haykırdı:

— O patron buraya gelecek mi, yoksa ben gidip yakasından tutup buraya getireyim mi?.

Telâşla, rica ile yerine oturttular. Patronu uyandırdılar. Adamcağız yelyepelek geldi:

— Buyurun efendim!. Beni istemişsiniz!.

Nizam karşısındakine dikkatle baktı:

— Patron sizsiniz değil mi?

— Evet efendim!.

— Tebrik ederim. Biranız çok güzel!.. Buyurun, oturun. Beraber içelim!.

BEN

★

MAHKEMEDE

Yargıç şahide sordu:

— Bu adam, bu adama sahte fatura yapıyorsun! demiş. Bu da ona sahtekâr, namuzsuz, alçak herif diye bağırmış. Doğru mu?

— Doğru!

— Hangisi doğru?

— İkisinin dediği de doğru!.

— Hıdırellez günü yağlı bir kuzu bulup yeseydik. Yerdik!
— Yağcı bir tüccar bulup yeseydik daha iyi olmaz mıydı?!

ÇAMDEVİREN

GÜN GELİR Kİ...

Gün gelir, cihangirler milletine taç olur,
Gün gelir, kaçmak üzre pabuca muhtaç olur.
Mansur olur mu, bilmem, cihanı altı üst eden;
Yaptığı işe göre muhakkak Hallâç olur!
Bir gün gelir, sonuna erişir muharebe,
Husumet illetine muhabbet ilâç olur!
Lâkin yine tükenmez bizdeki ayrılıklar:
Gazetelerde tenkit, stadyumda maç olur...
Elbet, şiirlerinde görünür böyle cilve,
Bir yerde ki münekkit, Nurullah Ataç olur.
Ekser hüner erbabı can verir taş döşekte,
Mezarının başında kıymeti haraç olur!
Ömrünü İsa gibi süren baba yiğitin
Ölümünden sonraki nasibi miraç olur.
Sağım ansiklopedi, solum ansiklopedi;
Bu ilim tufanına cehlimiz bakraç olur!
Gençlerimizde gayret böyle devam ederse
Biricik Çamdeviren ilerde bir kaç olur!

Kimse DUYMASIN

V. II

Almanlar Müttefikleri korkutmak için bir müddet V silâhlarından bahsettiler ve oldukça da gürültü yaptılar.

İlk tecrübe edilen silâh V. I oldu. Bu silâh Londralıların günlerce uykusunu kaçırmaktan başka bir işe yaramadı.

Bunun üzerine Almanlar V. II silâhını ortaya attılar ve yine Londralıların uykusunu kaçırmağa başladılar.

Bu silâhın da bir işe yaramadığını anladıktan sonra V. III silahının propagandasını yapmağa başladılar. Bu . III silâhı öyle bir bomba taşıyormuş ki düştüğü şehiri tuzla buz edebilecekmiş. Fakat nedense bu silâhı bir türlü ortaya çıkaramadılar ve İngilizleri de beyhude yere bekletmiş oldular.

Geçenlerde esir düşen bir Alman generalinin sorgusu esnasında İngilizler bu, V. III silâhının neden ibaret olduğunu anladılar. Meğer bu V. III silâhı kayıtsız şartsız teslim manasına geliyormuş!

* * *

SOĞUKKANLILIK

Gazetesi tarafından Garp cephesindeki harekâtı takip etmeğe memur edilen bir gazete muhabiri, tavsiye götürdüğü cephe komutanından şöyle bir cevap aldığını yazıyor:

— Yaralanırsanız sizi hastaneye yatırırız ve tedavi ederiz. Yaranız ağır olursa ve neticede ölürseniz sizi gömdürürüm. Bunlardan başka endişeniz olmasa gerek!

* * *

MÜŞKÜLPESENT DEĞİL!

İbrahim Çallıyı bir ziyafete çağırmışlardı. Ev sahibi sayın ressamı nasıl ağırlıyacağını bilemiyordu. Çallı da bu samimî dostten pek memnundu. Bir aralık ev sahibi sordu:

— Üstadım sakızlı rakı içer misiniz?.

Çallı gülümsedi:

— Zahmet buyurursunuz efendim!.. Bendeniz hiç müşkülpesent değilimdir. Havyarlı rakı bile içerim!.

* * *

MEŞHUR MAAŞ

Misafir kapıdan içeri girdiği zaman bay, bayanla karşı karşıya oturmuş:

— Bir varmış, bir yokmuş!

Diyordu. Misafir sordu:

— Hayır ola!.. Karına masal mı anlatıyorsun?

Öteki güldü:

— Yok canım!.. On üçüncü maaşın hesabını yapıyoruz.

* * *

HİZMETÇİ BUHRANI

Eve yeni hizmetçi alınıyordu. Bayan bütün evi gezdirdi. Yapılacak işleri anlattı. Vereceği parayı söyledi. Sonra:

— Nasıl dedi, burayı beğendin mi?. Kalacakmısın?.

Hizmetçi karar vermemiş bir halde salınıp boynunu büktü, dudaklarını buruşturdu:

— Fena değil ama, bay pek ihtiyar!.

Akıl Hocası

"1. Davul tozu her derde deva mıdır?
2. Gördüğüm rüyaları sabahleyin niçin unutuyorum?
3. Tatlılı yemekler bana neden dokunuyor?„

CEVAP:
1. Davul gürültüsü baş ağrısına birebirdir ama tozunu bilmem...
2. Fotoğrafını çektirmediğiniz için.
3. Sebebini kesenizden daha kolaylıkla öğrenebilirsiniz!

★

Mersinde K. A.:
"Güzel kızıma iyi bir koca buldum, istemiyor...„
CEVAP:
Kimbilir, belki kızın gözü kocada değil de hocadadır!.

★

Denizlide M. D.:
"Bana imam diyorlar, hocalıktan bir şey anlamıyorum, ne yapayım?„
CEVAP:
Bana da hoca diyorlar, imamlıktan bir şey anlamıyorum amma bir şey de yapmıyorum!

★

Karsta K. T.:
"1. Sevdiğim kızın beni sevip sevmediğini nereden anlayabilirim?
2. Size hususi bir mektupla derdimi anlatsam cevap verir misiniz?„
CEVAP:
1. Ya kırıtmasından, ya sırıtmasından...
2. Derdiniz devaya gelir nevinden olursa, hayhay.

★

Akşehirde S. Ç.:
"Sevdiğim kızı annesi, babası başka birine vermek istiyor... Alayım mı, bırakayım mı?„
CEVAP:
Almaya gücünüz yetmiyorsa bırakmaktan başka çare yok!

★

Gebzede S. D.:
"1. Ailemi çok seviyorum, kanını içsem kanamıyacağım!..
2. Benimle şehirde kalmak için evlendiğini söylüyor. Halbuki ben köy çocuğuyum...
3. Saadetimin altüst olmaması için ne yapmalıyım?„
CEVAP:
1. Kanacağınız, kanamıyacağınız kanları içmekten vaz geçin; yoksa yer yüzünde sevgisiz, sevgilisiz kaldığınızın resmidir!
2. Evlendiğiniz zaman ne şart koşmuştunuz: Köyde mi yaşayacaktınız, şehirde mi?
3. Ailenizden mühlet isteyin; bu mühlet esnasında çalışın, uğraşın; kendisine en elverişli hayatı hazırlamaya bakın!

★

Kayseride A. S. N.:
"1. Sigara içeyim mi, içmiyeyim mi?
2. Zengin olmak için ne yapayım?„
CEVAP:
1. Zorlayan yoksa ne diye içeceksiniz?..
2. Ne yapsanız nafile... Değil mi ki bunu bize sordunuz! Hemşerilerinizin çoğu bize danışmadan birer birer banker oldular!

★

Kırkağaçta S. H.:
"Bir daire âmirinin, daktilosunu âşıklarından esirgemesi doğru mu?„
CEVAP:
Bunun aksi doğru olmadığına göre doğru olan bu olsa gerek!

Akıl Hocası

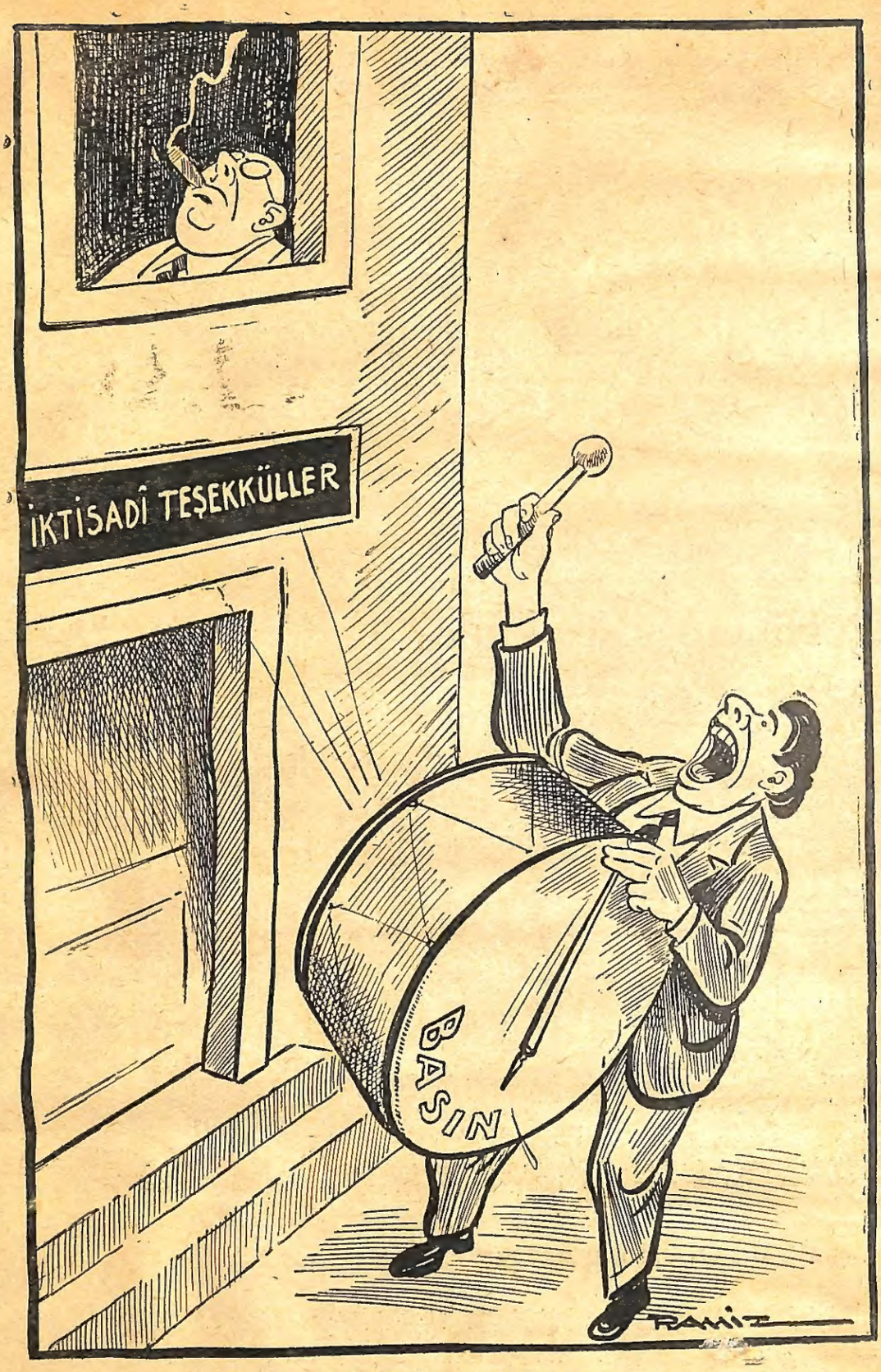

KÖS DİNLEMİŞLERİN KAPISINDA :
— Dan dan da dan dan.. Bıktık bu kara borsadan dan dan!
— Kabak tadı verdin, uyandırma uykumdan!.

TANIDI!

Düşkün bir halde idi.

— Yahu!.. dediler. Senin sınıf arkadaşın, filânca bankada idare meclisi reisi!.. Git yardım iste!.

— Tanımaz bile.. Kırk sene geçti!.

— Canım isterse elli sene geçsin...Kendini tanıtırsın.

Cesaret geldi, gitti. Hademe ile "Eski bir mektep arkadaşınız„ diye haber gönderdi. Biraz bekledikten sonra içeri aldılar.

Bir karış halı ile kaplı, loş bir oda. Bilârdo masası kadar bir masa. Taht gibi bir koltuk ve içinde, yüzün karanlıkta kaldığı için hiç tanıyamadığı bir adam... Ezilip büzülerek:

— Bilmem bendenizi derhatır edecek misiniz, efendim, dedi. Mehmet Şerafettin!.

— Aman efendim, nasıl tanımam?. Üçüncü sınıfta iken benden elli kuruş borç almıştınız.... Hâlâ hatırımda!.

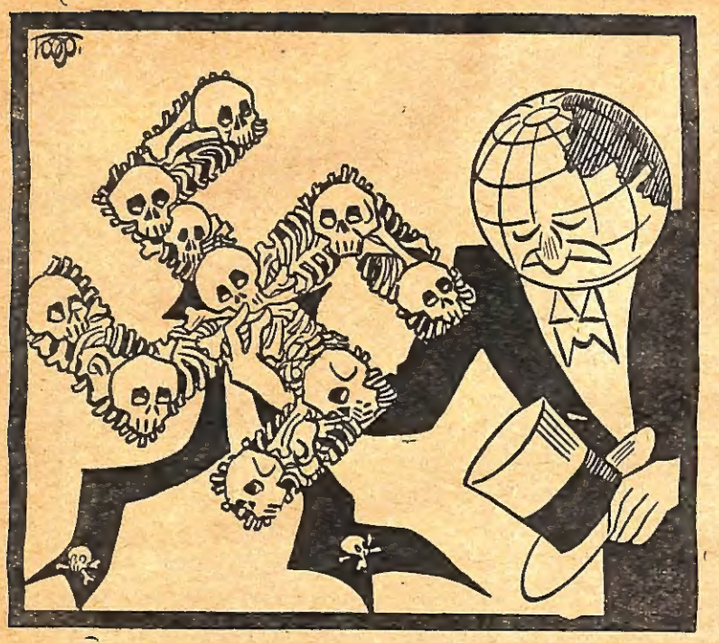

MALÛMU İLÂMA NE HACET!..

Hitlere Ne Öldu?

Hitlerin âkibeti günün mevzuu oldu. Kimi delirdiğini, kimi öldüğünü söylüyor. Biri birini tutmayan bu zıt haberlerin arasından hakikati çıkarıp meydana koymak kabil değildir. Muhakkak olan bir şey varsa, o da şimdi ölmemiş olsa dahi harpten sonra bu hunhar adamın yaşayamıyacağıdır. Eğer Almanlar, başlarına bu kadar büyük bir felâketi getirdiği için Hitleri bilzzat öldürmezlerse Müttefik mahkemeleri her halde o canavarın hakkından geleceklerdir.

Geçen gün birisi anlatıyordu: Muhtelif milletlere mensup insanlar Hitlerin âkıbeti hakkında bir anket yapmışlar ve şu suali sormuşlar:

— Hitler elinize geçerse ne yaparsınız?

Alınan cevapları aşağıya sıralıyoruz:

Rus: Kurşuna dizerim.

Amerikalı: Demir kafes içinde teşhir ederek seyiri için adam başına on dolar alırım, ve bu suretle Amerikanın harp masrafını hafifletirim.

Yunanlı: Ciğerlerini sökerim.

İtalyan: Mussolinin yanına diri diri gömerim.

İngiliz: Yahudilere teslim ederim. Onlar ne yaparlarsa yapsınlar!.

GAZETE KARABORSASI

Bu harpte, pek çok mallar karaborsaya intikal etti. Bilhassa yiyecek maddeleri üzerinde yapılan dalavereler akıllara durgunluk verecek bir haddi buldu.

Berlin savaşında aç kalan zengin Alman Nazilerinin bir altına bir kilo ekmek tedarik ettiklerinden tutunuz da bir tek yumurtaya bizim paramızla 150 kuruş veren Atinalılara varıncaya kadar karaborsanın her çeşidine şahit oluyoruz.

Şimdiye kadar karaborsaya intikal etmemiş olan bir tek madde vardı, O da gazete idi. Arada açık bir rekabet bulunduğundan gazetelerin karaborsaya intikali kabil olamıyordu. Fakat Paristen gelen haberlere göre şimdi Fransada, gazeteler bile karaborsada tedarik edilen bir mata haline girmiştir. Bunun en başlı sebebi kâğıtsızlık imiş. Kâğıtsızlık yüzünden baskı adedini onda bir nisbetine indiren gazeteleri açıkgöz müvezziler sabahleyin topluyorlar, ve sokak aralarında okuyucularına yüksek fiyata satıyorlarmış.

Paristen gelen bir dostun anlattığına göre, orada şimdi gazetelerde roman takip etmek imkânsızdır, çünkü hiç kimse her gün ayni gazeteyi bulacağından emin değildir. Şimdi Fransada her gün gazete okuyabilmek için evvelâ bir müvezzi ile ahbaplık tesis etmek mecburiyeti vardır.

Müvezziin sempatisini kazanabilirseniz her gün lûtfedeceği gazeteyi okuyabileceksiniz. Aksi takdirde gazetesiz kalacaksınız.

Bu korkunç gazete karaborsasından Allah okuyucularımızı esirgesin!

YANLIŞ TELEFON

Berlinin işgali günü bir nazi başka bir naziye telefon ediyordu:

— Kimsiniz?

— Ben Herman...

— Herman yaşıyor musun?

— Çok şükür...

— Hiç bir endişen yok mu?

— Yok çok şükür.

— Affedersiniz ben galiba yanlış yere telefon ettim, orası neresi?

— Burası Timarhane!

★

AÇIKGÖZLER

Viyanada bir yahudinin ikiz çocuğu doğmuş.. Yahudi bu mesut hâdiseyi tahkik eden Alman işgalcilerine:

— Çok şükür.. Bugün benim evde iki nazi doğdu! demiş.

Yahudi, kendisinin bile fazla görüldüğü bir memlekette iyi yeni yahudinin doğduğunu Almanlara haber vermekten korktuğu için böyle söylemek mecburiyetinde kalmıştı.

Aradan bir hafta geçtikten sonra sokakta tesadüf ettiği başka bir yahudiye hâdiseyi haber verir.

— Seni on gündür görmediğim için haber vermemiştim. Geçen hafta bizim evde iki küçük yahudi doğdu.

Yahudi arkadaşı gülerek:

— Haberim var... Yalnız Almanlara bu havadisi başka türlü vermişsin: (İki küçük nazi doğdu) demişsin!.

Baba yahudi gözünü kırptı:

— Çocuklar geçen hafta nazi idiler. Bu hafta yahudi oldular.

— Nasıl olur?

— Geçen hafta yeni doğdukları için gözleri kapalı idi, bu hafta gözleri açıldı.

SÜZME SÖZLER

▪ Demokrat âlemde esir yoktur. Fakat borçlu, demokrat âlemde bile esirdir.

▪ Dünyada en iyi dost insanın vicdanıdır. Onu ne kadar çok dinlersek o kadar faydalanırız.

▪ Hakkın kuvvetini kabul etmek lâzımdır, fakat kuvvetin hakkını kabul etmek... Asla!

▪ Manevî kusurlar, maddî kusurlar gibi, yaşlandıkça daha ziyade göze batarlar.

★

HÜRRİYET!

Bir Alman ilk mektebinde muallim talebeyi kaldırarak sordu:

— Hürriyet neye denir?

— Hürriyet, kanunen memnu olmayan her işin vatandaşlara mecburen yaptırılmasına denir!

★

ADADA KÖŞK!

İki arkadaş meşhur lokantalardan birinde karşılaştılar:

— Sizi geçen sene adada göremedim.

— Bu sene de göremiyeceksiniz. Fakat gelecek sene bu görmediğiniz iki senenin kira parasile bir köşk satın alıyorum. O zaman bol bol görüşürüz!

★

YAĞ FABRİKASI

İki fabrikator Köprüde birbirine rastladılar:

— İşler nasıl?

— Fabrikayı iki gündür tatil ettik...

— Malzeme mi yok, amele mi yok?

— Yoo... Hamdolsun hepsi bol. Yalnız, çalıştırıp az kazanacağıma makinelerin yağlarını sadeyağ diye satıyorum daha kârlı geliyor bana!

PİYASADA SAÇ TARAĞI AZALINCA

— İçindekileri bir yol kara borsada okutayım bir yıl bey gibi yaşayacağım.

— Onlar cevahir mi?..

— Yok ulan bir düzüne saç tarağı!..

Hikâye

Azılı Bir Yol Arkadaşı

İnsanın korktuğu başına gelir, derler ya, çok doğru!... İpsiz sapsız adamlarla bir yere düşmekten ne kadar çekinirsem o kadar başıma geliyor. Son Ankara yolculuğumda bunun korkunç bir örneği daha oldu.

İkinci mevki yataklı almıştım. Alırken de aklıma geldi:

— Allah verede yatak arkadaşım münasebetsizin biri olmasa!.. dedim.

Sen misin diyen?.. Öyle bir yoldaşa düştüm ki çektiğimi ben bilirim..

İri yarı, palabıyıklı, dört kaşlı, kara yağız bir adamdı. Kompartimana benden sonra geldi. Selâm verdi:

— Şu bavulunu biraz yana çek te benim sepeti koyayım! diye omuzumu dürttü. Konuşurken insanın orasını, burasını dürtüşleyenlere, kolunu, dizini çekiştirenlere fena halde sinirlenirim. Böyle birdenbire senli benli konuşan ve tepeden inme emirler veren, üstelik te dürtüşleyen bir yol arkadaşına çattığımı anlayınca neşem kaçtı. Ama çaresiz, dediğini yaptım.

Sepetini yerleştirdi. Şapkasını, paltosunu astı. Bıyıklarını iki yana sıvazlıyarak beni tepeden tırnağa kadar bir süzdü. Gözünü kırparak:

— Nereye?..

Diye sordu.

— Ankaraya..... Ya siz?

— Ben de! İyi oldu. Dereden tepeden konuşur, vakit geçiririz. Ben konuşmayı pek severim..

Boynumu büktüm, gülümsemeğe çalıştım. Ben de çok konuşmaktan, hele böyle her gördüğümle ahbap olmaktan hiç hoşlanmam!

Cebinden acaip bir pipo çıkardı. Adi tütünle doldurdu.

— Nasıl, dedi, pipomu beğendin mi?.. Kendim yaptım. Hapisanede vakit çok!..

İrkildim:

— Hapisanede mi idiniz?.

Diye sordum ama dilim de damağıma yapıştı... O gayet tabii bir tavırla:

— Evet!.. dedi. Sen neredesin, ne iş yapıyorsun?.

— Ben mi?.. Ben şey... Muharririm!.

Dört kişiye pay edilse rahat rahat tepeliyecek olan kalın kaşları çatıldı. Kalın parmağile göğsümü dürtüşleyerek:

— A.... Bak buna pek sevindim! dedi. Hani ben de bir gazeteci ile tanışmayı pek isterdim doğrusu!..

Bu sırada tiren yavaş yavaş kalkmış, yola düzülmüştü. Kolumu dürterek, geriye doğru kaçmağa başlıyan manzarayı göstererek:

— Uğurlar olsun!. Hayırlı yolculuklar!.. dedi.

Fena halde sinirlenmiştim. Tüylerim diken diken, temennisine iştirak ettim:

— Âmin!..

— Demek muharrirsin ha!.... Mahkeme yazıları yazıyor musun?..

— Hayır... Ben hikâye filân yazarım. Zaten günlük gazetelerde çalışmıyorum!..

— Yazık!. Cinayet işlerinden yazsaydın sana çok hatıralar antırdım.

"Cinayet,, derken gözleri acaip bir şekilde parıldar gibi olmuştu. Kim bilir hapisaneden mi kaçmış, yoksa cezasını bitirmiş te yeni mi çıkmış?.. Adamın hali, tavrı beni fena halde ürkütüyordu. Birdenbire aklına gelmiş gibi sordu:

— İmralıya gittin mi sen, İmralıya?.

— Yok... Hayır..

— A.... Bak, görülecek yerdir orası.... Ben üç üç buçuk sene orada kaldım.

— Ya... Vah vah!.

— Neden vah vah?.

— Eh, ne de olsa hürriyetten mahrumluk!

Koca bir kahkaha savurdu:

— Düşündüğün şeye bak!.. Koskoca ada... Sıkılacak gibi yer değil ki!..

— İhtimal!.. Ben görmedim.

Göbeğimi dürterek alay etti:

— Belki nasıl adam bıçaklandığını filân da bilmezsin?.

— Hayır... Hiç anlamam!.

— Hırsızlık, dolandırıcılık, karmanyolacılık?.

— Dedim ya.. İhtisasım yok!.

— Ama gazetelerde tümen tümen yazarsınız... Ben geçenlerde bir gazetede okudum... Adamın birini nasıl bıçakladıklarını yazıyorlardı. Baştan aşağı yanlış!.

Tiren hızlanmış, gidiyor. Bir gözüm tehlike işareti verilen çengelde, bir gözüm kapıda... Bir yandan da onu dinliyorum. Kolumu çekiştirerek zorla anlatıyor:

— Dinle bak... Meselâ senin şu cüzdanını çalacağım, değil mi? Cüzdanın şu sol iç cebinde!.

— Ne bildiniz?.

— Lâf, bunca sene hapishanede kalmış, katillerle, yankesicilerle, dolandırıcılarla haşir neşir olmuş bir adam bilmez mi bunu?. Bir bakışta anlarım!

— Ya?!.

— Elbette!. Şimdi senin cüzdanı almak benim için işten bile değildir. Bıçağı çekerim!.

Demesile elini koynuna atması bir oldu. Oradan bir şimşek parçası fırladı sandım. Şaka, maka değil, sahici bir kama! Bağıracağım, bağıracağım ama sesim çıkmıyor, yutkunamıyorum, hattâ nefes alamıyorum.. O gayet rahat, anlatıyor:

— Bıçağı çekerim. Senin kafanın hizasına doğru elimi yükseltir, göğsüne abanırım. Tabii senin gözlerin bıçağın arkasındadır. Başka yere bakamazsın... İşte!. Çantayı aldım bile!. Nasıl, hiç farkına vardın mı?. Al bakalım cüzdanını!.

Bütün vücudumdan buz gibi bir ter boşanmıştı. O karşımda kahkahalarla gülüyordu. Koltukaltımdan dürtükliyerek güldü:

— Amma da rengin sarardı yahu!. Sen de pek tabansızmışsın birader!. Böyle şeylere alış yahu!. İnsanın başına her şey gelebilir.

— Evet ama, ne bileyim, alışılmamış işte:

— Sinemaya da gitmiyor musun?

— Giderim.

— Eh, cinai filmleri görmedin mi?.

— Onlara gitmem!.

— Ben de yalnız onlara giderim... Çok ibret alınacak şeyler vardır onlarda... Bundan sonra git!..

— Hay hay... Emredersiniz!.. Yalnız şu bıçağı yerine koyunuz lûtfen... Biraz sinirliyim de!.

— A.... Bak, ben de çok sinirliyimdir!.. İşime karışan oldu mu tepem atar. Şu bıçağı görüyor musun?..

— Görüyorum.

— Bununla tam on sekiz kişi bıçaklanmıştır.

Düşünüyorum: Tehlike işaretine bir asılsam acaba kaç dakikada yetişirler? Yoksa ben benden gittikten sonra mı gelip katilimi yakalarlar?

O memnun, evire çevire elindeki bıçağı seyrediyor:

— İşkembeci Nuriden armağandır bana bu!. diyor.

— Kim bu işkembeci Nuri?.

— Tanımaz mısın?. Bütün dünya bilir onu be!.. Meşhur katillerdendir!.

— Sizin arkadaşınız mıydı?

— Yok canım!.. Öyle heriflerle arkadaş olur muyum ben hiç!.

Demek onu da zayıf buluyor!.. Kimbilir kendisi ne mal?.

— Bu bıçak ondan armağan dediniz de?!..

— Armağan dedimse, üstünde çıktı, aldık. Uzun zaman hapishane müdürünün odasında kaldı. Sonra ben kalem falan yontarım diye aldım; kaldı bende!.

Kompartiman memuru kapının önünde durmuş, birile konuşuyordu. Dişimi sıkıp sordum:

— Siz niçin hapishanede bulunuyordunuz?

— Ben mi?. Vazifem orada!.

— Ne vazifesi?.

— Gardiyanlık!.

— Hay Allah!..

— Ne oldu?

— Ben de sizi meşhur sabıkalılardan biri sanmıştım!.

Ne dersiniz... Adamcağız ezildi, büzüldü:

— Yok efendim!.. dedi. Bende öyle bir adam hali var mı? Maamafih dinlerseniz size bir çok meraklı cinayet hikâyeleri anlatabilirim; yazarsınız!.

— Teşekkür ederim, teşekkür ederim. Ben vagon restorana geçiyorum. Allah rahatlık versin!..

Çalapala

* * *

AKUSTİK BOZUK!

Şehir Tiyatrosunda, emekli sahne artistleri için oynanan 'Bir adam yaratmak,, piyesinden sonra artistlerle muharrir bir arada oturmuş, konuşuyorlardı. Ertuğrul Muhsin, piyesin muharririne sordu:

— Temsili nasıl buldunuz?

— Mükemmel!. Yalnız, salon pek fena!.

— Ne gibi?

— Akustik bozuk!

— Sesimiz duyulmuyor muydu?

— Sizinkiler duyuluyordu. Ama perde kapandıktan sonra alkışlar arasında seyircilerden bir talebem "müellifi isteriz!,, diye bağırdı da sahneden duyulmadı.

HAFTANIN ZIRVALARI

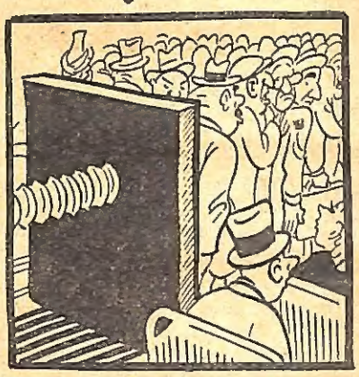

Tramvaylarda ilerlemiyenleri öne itmek için belediye tarafından otomatik mengene yapılması münasip görüldü.

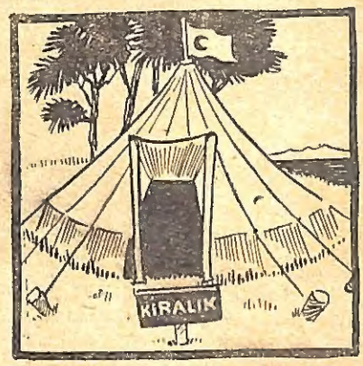

Yazlığa üç bin lira hava parası veren zavallı lüks hastalarına yardım için Kızılay çadırları hazırlanması düşünülüyor.

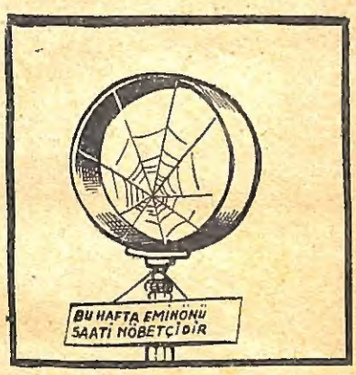

Halkın şaşırmaması için şehrin genel saatlerinin hangisinin işlediğini gösteren nöbetçi levhaları konulması karar altına alındı!

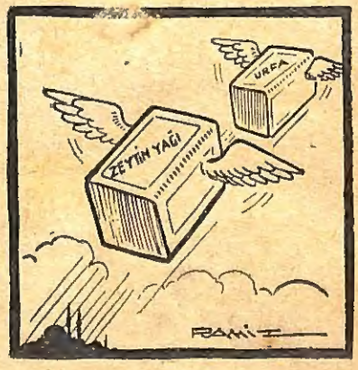

Piyasamızdan uçan kanatlı bombalarla tüccarın neler vurduğunu tetkik için bir heyet seçildi.

ÇÖMLEKOĞLU ve Ailesi

Güldürücü Roman

Yazan : Ercümend Ekrem TALU

— 13 —

Semtimizi, evimizi, yaşamamızı değiştirdik; kendimiz de değişeceğiz. Sen de dünyanın gidişatına uyacaksın. Mecbursun!

— Elimden gelmiyorsa?

— Senin mi elinden gelmiyecek? Güleyim bari!

İdris efendinin yüzü hafifçe mağrur bir tebessümle aydınlandı. Meğer Şazimend hanım ne çok bilmiş bir kadınmış! Onun bu son sözleri kocasının demir gibi iradesinde bir çatlaklık husule getirdi.

— Gelmesine gelir ama.. Ben istemem yoksa... diyecek oldu.

Kadın o saat ve ayni hararetle bu cevabı da reddetti.

— Neden istemiyecekmişsin? Sende cevher olduktan sonra yerinde saymak, Allahın öbür kullarına nasip kıldığı variyetten uzak kalmak, darılma ama, aptallık olur. Unutma: Çoluğun var, çocuğun var. Onların senin üzerindeki hakları büyüktür. Hepsini de rahat ettirecek, hele çocukların ilerisini düşünüp sağlayacaksın. Talih dediğin, adama bir defa yar olur. Paran varken, gücün de yetiyorken, ayağına kadar gelen kısmeti tepmiyeceksin.

İdris efendi sinirlendi...

— Sizi lüküs yaşatacağım diye yahudi bezirgânlar gibi dolap mı çevireyim?

— Hâşâ! Tüccarlık zaten dolap demektir. Batırıp ucuz alacak, ballandırıp, kandırıp pahalı satacaksın. Kanmayan almaz. Kanan da kendi bilir.

Aktar, karısının yüzüne daha derin bir hayretle baktı...

— Yahu! Bu lâfları nereden buluyorsun? Kimden meşk ettin?

— Kimselerden meşketmedim; aklımla buluyorum.

— Çok akıllı imişsin, maşallah!.

— Ne sandın? Erkek olsaydım, senin gibi altınlarımın üstünde kuluçkaya yatıp da civciv çıkmasını beklemezdim. Oturduğumuz şu aportu[illegible] çoktan kendi üzerime çevirttirmiştim.

Bu, bir bakımdan makul sözlerin yaylım ateşine İdris efendi dayanamıyordu. başını önüne eğdi, sustu ve bir müddet düşünceye vardı. Onun bu vaz'ından partiyi kazanmış olduğunu anlayan karısı kalktı, odadan kayboldu.

Az sonra geri geldiğinde kocası sordu:

— Nerede idin?

— Kapıcıyı Ermeninin peşi sıra saldım...

— Ne olacak?

— Efendi sabahki meseleyi görüşecek, gelsin, dedim.

İdris efendinin ağzı bir karış açık kaldı...

• • •

Şurada burada, bilhassa sapa semtlerde, mahalle aralarında depolar, ardiyeler kiralanmış, seyyar memurlar vasıtasile piyasadan, yavaş yavaş, ekini belli etmeden toplattırılan çuvallar buralara doldurulmuştu.

Mahsul mevsimi idi. Nohut, fasulye, pirinç, bakla, börülce gibi bakliyat nevinden toprak ürünlerini, satın aldıkları müstahsil bölgelerden ticaret merkezi olan şehirlere taşıyabilmek için tüccar fellenk fellenk çuval arıyor ve bulamıyordu.

Mal, istasyonlarda, iskelelerde açıkta yığılı duruyor, güneşin, rüzgârın, yağmurun altında çimlenmek, çürümek tehlikesine maruz kalıyordu.

Toptancılar, çuval başına, eski fiyatın dört, beş, on mislini vermeğe çoktan razı idiler. Hele resmi dairelere taahhütte bulunanlar, icabında zarar etmeğe dahi katlanacaklardı. Her tarafa adam salmışlar, eski, püskü, yırtık, yamalı... Ne olursa olsun, gözü kapalı satın almağa amade bulunduklarını piyasaya duyuruyorlardı.

Müşterek işe giriştiklerinin ikinci ayında, Osep, bir gece vakti apartımana çıkageldi.

İdris efendi, salonun kanapesi üzerine bağdaş kurmuş uyuklamakta idi. Gündüzden çamaşır yıkatmakla ziyade yorulan Şazimend hanım yatmış, çocuklar da sinemaya gitmişlerdi. Bir başına odada kalan İdris efendinin de, Tanrının günü cebinden para verdiği halde, hâlâ bir şey çıkmadığını düşüne düşüne, üzerine ağırlık gelmişti.

Simsarın, kapıyı çalmadan, çalmış olsa da, kendinden başka açacak kimse bulunmadığı için paldır küldür odanın ortasına kadar nasıl gelmiş olduğuna hayret etti.

Simsar, teklifsizce gülerek, yanıbaşındaki koltuğa çöktü.

— Nasıl kefler? Eyisin? diye sordu.

— İyiyim şükür! Sen nasıl geldin buraya?

Herif suali başka manada anladı.

— Ayağılan geldim; dedi. Ondan buraa taksi alacağıdım?

— O değil. Kapı çalındığını duymadım da...

— Ha, onu deorsun? Kapı aralığıdı. İttim, girdim. Kabayet etmişim?.

İdris efendi ses çıkarmadı ama canı sıkılmıştı. Gecenin bu saatinde bir müslüman evine böyle sellemehüsselâm girmek caiz değildi. Evin kadını, kızı, kızanı "dekolte,, kıyafetle ortalarda bulunabilirdi. Hamahlat herif, ihtiyaten olsun "destur,, dememiş, öksürmemişti bile. Fakat anlaşılıyordu ki kabahat tamamen onda da değildi. Battal ile kız kardeşi sokağa çıkarken kapıyı arkalarından, kapamamışlardı.

İdris efendinin canının her halde bir şeye sıkıldığını sezen Osep:

— Neyin vardır, zo? dedi. Neye kasavet edoorsun? Barim, cenabına eyi bir mücüde vereyim de kefin yerine gelsin.

İdris efendi: "Nedir?,, diye sormadı. Sadece simsarın yüzüne istifhamkâr bir bakış atfetti. Öteki oturduğu koltuğu biraz daha yakına çekerek, sordu:

— Tefterin yanındadır?

— Hangi defter?

— Böğünedek, çuvala kaç para yatırmışsın, fikrindedir?

— Dört bini geçti.

— Eyi biloorsun?

— Aşağı yukarı.

— Şimdik on altı bin versem, satarsın çuvalları bana?

— Ne dedin?

— On altı bin. Yaniya dört katı.

İdris efendi, hayret dolu gözlerile herifin yüzüne uzun uzun baktı...

— Sen mi alacaksın?

Osep omuzlarını silkti, dudaklarını büzdü, kafasını salladı ve cevap verdi:

— Lâftır ki edorsuon? Ben almışım, obiri almış, sana ne? Aksatada alıcının adı paranın adından soram gelir. Tut ki bende o kıdar para ne gezer? Ben çuvalı bulsam, enkseme palto edeceğim. Salt arada komisyoncuyum. Dört bin lira mala sermaye yatırmışsın. Ben de o mala yüzde dört yüz teklif getirioorum. Ya he deeceksin, yahut ta hayır. Tüccarlıkta usul böyledir. Ağnadın şindik?

Sabık aktarın zihni işlemez hale gelmişti. Bir lâhza durdu, düşündü. Sonra:

— Bilmem; dedi. Vereyim mi?

— Bana kalırsa, fikrimi sana deeyim. Yarısını ver; öbür yarısını bir hafta daha tut. Öyle sanırım ki üste koyacaktır.

— Hepsini tutsak... Beklesek?.

Osep kahkahalarla güldü..

— Aferin be, İdris efendicigim! Meer sen ne kıyak adadışsın da belli etmoormuşsun. Lâkin, ben sana deeyim? Benim tecrübeme inan ve benim lâfımdan dışarıya çıkma. Bak bir tefa benim zorumulan bir işe girdi isen, sonunda ne kıdar büyük kâr etmişsin... Yarısını sat.. beni diğne.

— Peki! yine senin dediğin olsun!

— Bravo! Yarın sabahtan ben gelir, satış kâğıtlarını, faturaları, hepsini getiririm. Cenabın imzalarsın, olur, biter.

Simsar, kalkmağa davrandığı sırada, yine durdu.

— Sana bir şey daha demeliyim.. dedi.

— Ne imiş o?

— Ticarete atılan adamın müstakil bir yazıhanesi, mağazası olmalıdır.

— Sebep?

— Apartımanda alış veriş edilir hiç bu asırda?

— Bir de mağaza kirası mı vereceğiz?

— Helbet! Bir tahtada on iki bin lira ticaret edoorsun. Beş yüz lirasını yazıhaneye vermezsin? Boş düşünme. Haniya beni diğneeceğdin? Ne ise. Bunun üzerine konuşuruz. Şimdilik, kal sağlıcağla!

Herif gitti.

Şazimend hanım hâlâ uyuyamamış, kapısını aralık bıraktığı yatak odasından, kocasının, içeride yabancı biri ile konuştuğunu, sonra da o yabancının çıkıp gittiğini duymuştu.

Dayanamayıp yatağından kalktı, İdris efendinin yanına gitti.

— Efendi kiminle konuşuyordun?

— Arkası var —

COĞRAFYA DERSİNDE

Öğretmen çocuklardan birini harita başına çağırdı:

— Çalıştın mı?

— Çalıştım efendim!

— Nereye çalıştın?

— Almanyaya!

— Hamburgu göster bakayım öyle ise!

Çocuk güldü:

— Efendim, Hamburg diye bir şehir kaldı mı ki?..

TÜRK MEŞHURLARI ANSİKLOPEDİSİ

Yazan :
İbrahim Alâettin Gövsa

Üstat İ. Alâettin'in on senedenberi emek sarfettiği bu çok mühim eser her ay başında 36 sayfalık fasiküller halinde intişar edecek ve bütün eser 12 fasikülde, yani 1 senede tamamlanacaktır.

Türk Meşhurları'nda Türk tarihine karışmış binlerce simayı en yeni ve en hakiki tercümeihal ve resimlerile bulacaksınız.

Kâğıt buhranı dolayısille mahdut miktarda tabedilen bu eserin fasiküllerini noksansız toplamak için isminizi şimdiden bulunduğunuz şehirdeki **Yedigün** bayiine kaydettiriniz veyahut abone olunuz.

12 fasikülün abonesi 6 liradır. Abonelerin fasikülleri postada bozulmamaları için mukavva arasında ve hususi zarflar içinde gönderilecektir.

Aboneler posta havalesile: İstanbulda Ankara caddesinde **Yedigün** Müessesesi Ansiklopedi Servisi adresine gönderilmelidir.

TÜRK MEŞHURLARI'nın ilk fasikülü ay başında piyasaya çıkmıştır. Her fasikülün fiyatı yalnız (50) kuruştur.

Meşhur bir cild mütehassısının şayanı hayret keşfi olan ve «BİOCEL» tabir edilen kıymetli ve gençleştirici cild unsuru şimdi (pembe renkteki) Tokalon kremi-nin terkibinde bulunuyor. Onu her akşam yatmazdan evvel sürünüz ve her sabah daha genç uyanınız. Gündüzleri de beyaz renkte (yağsız) Tokalon kremini kullanınız. Cildi beyazlatır, tazeleştirir ve kadife gibi yumuşatır.

Yavrunun kuvvetli, sağlam olmasını, neşeli büyümesini istersen

FASFOTİN NECATİ
Yedir.

Vitamini bol, kalorisi fazla olan bu kıymetli bebek gıdasını miniminilere mutlaka yediriniz.

TAKLİTLERİNİ ALMAYINIZ.

Bahçekapı : SALİH NECATİ

NECATİ ismine dikkat.

KÜÇÜK SİPARİŞ

30 liraya kadar her nevi sipariş postada tediyeli

Muhayyer

olarak derhal gönderilir. Sipariş verebilmek için mektupla bir liralık posta pulu göndermek lâzım ve kâfidir.

İstanbul posta kutusu No. 198

ESKİ ŞİİR BAHÇELERİ

Değerli Ressam Müfit Fehim'in sanatkâr fırçasından doğan bu eser baştan başa renkli tablolarla süslüdür. Senenin en lüks eseri olan bu albümden kütüphanenizi mahrum etmeyiniz.

160 kuruş

YEDİGÜN NEŞRİYATI

Büyük KATERİNA

Meşhur Rus imparatoriçesinin fırtınalı ve aşk maceralarile dolu hayatını Hüseyin Cahit Yalçının kaleminden okuyunuz.

Fiyatı 125 kuruştur. Bütün kitapçılarda ve Yedigün bayilerinde bulunur.

EV İlâçları

Yazan : Dr. NURİ ERGENE

Bütün nebatların sağlık üzerine olan tesirlerini resimlerile bu eserde bulacak ve kullanma şekillerini öğreneceksiniz. (Ev Ilâcları) ayni muharririn (Ceb Doktoru) eseri kadar faydalı ve lâzımdır. Hiç kimse bu eserden kendini mahrum edemez. Karton cildli olarak her yerde (125) K.

— YEDİGÜN NEŞRİYATI —

KARİKATÜR

İDAREHANESİ
İstanbul, Ankara caddesi, Acımusluk sokağı, No. 7.
Telgraf: stanbul KARİKATÜR
Telefon : 23031.

ABONE ŞARTLARI
Türkiyenin her tarafı için seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.
Ecnebi memleketler için seneliği 1200, altı aylığı 600 kuruştur.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler, basılsın basılmasın geri verilmez.

Karikatür

Tombul teyze — Hain herif, beni eritip bitiriyorsun!
Kocası — Aman karıcığım eritiyorsun diye bağırma... Herkes istifçi zannedip başıma üşüşür!.

T.T. POSTASI

Akhisar: Ali Rıza Aksel:

S — Bana zafiyet geldiğinden Tombul teyzenin yemek listesini ve uyuyamadığım için de kaç saat uyuduğunu bildirmenizi rica ederim! (Hamiş: Lûtfen yemek listesi pek pahalı olmasın).

C — Size yalnız zafiyet değil safiyet de gelmiş. Bu hastalığa tutulanların uyanık olması lâzımdır. Binaenaleyh bol bol Karikatür okuyun... Neşeden şişmanlarsınız!

Zonguldak: Gülen Şenşimal:

S — Tombul teyzenin saçları her zaman lüle lüle, onları kim yapıyor? Hususi berberi mi var?

Tombul teyzeyi Zonguldağa davet etsek gelir mi?

Ben de onun gibi olmak istiyorum, ne yapayım?

C — Tombul teyze kıvırmakta mütehassısdır. Hususi berberi de vardır. Yakında Zonguldağa gelecek, belediyeye haber verin sokakları genişletsin. Tombul teyze rakip istemiyor!.

Trabzon: A. Hazım:

S — T. T. kocasına:

Tombul teyzenin sülâlesinde şişmanlık ve sizin sülâlenizde de çirozluk irsi midir?

C — Tombul teyze yedi göbek böyledir. Bizim sülâlemizde çirozluk değil, hamsilik vardır diyeyim de sevin!